

Moje ime je Zvone Krušič. Že skoraj dve desetletji sem visokošolski učitelj na Pedagoški Fakulteti v Mariboru na oddelku za predšolsko vzgojo. Moja izkušnja je taka, da je mogoče izstopiti iz sistema, če imaš dovolj notranje moči in globokega prepričanje, da je mogoče delati drugače, kot pravi Boštjan: delati s srcem. Rezultat tega je, da imam na izbirnih predmetih vedno prevelik naval in vsi, ki želijo priti k mojemu predmetu niti nimajo te možnosti.

Sam sem se že zdavnaj sprijaznil z dejstvom, da se moraš v tem primeru soočiti z lastnim nekonformizmom in tudi osamljenostjo. Večina namreč sledi neprijaznemu, selektivnemu in storilnostnemu sistemu. Tako pač je. Zadovoljstva, v tem primeru, ne moreš in ne smeš iskati v potrditvi in odobravanju sodelavcev, temveč v odzivu mladih ljudi s katerimi delaš. Sodelavci so bolj ali manj kritični ali celo zavistni.

Sem idealist po naravi in sem svoje pedagoško delo začel, kot vzgojitelj v domu za socialno ogrožene otroke. Najprej me je navdušila knjiga A.S. Niella: Svobodni otroci Sumerhilla. In še danes globoko verjamem vanjo. In delam zelo podobno. Delal sem tudi v vrtcu s predšolskimi otroki in končal triletni seminar za Waldorfskega vzgojitelja. Spoznal sem alternativni sistem, ki resnično temelji na doživljanju in ne le na mrtvem intelektualizmu. Pedagoški sistem, ki ga zanima otrok in njegove temeljne potrebe v prvi vrsti. In ne le to kako otroka vključiti v družbeni megastroj, ki temelji na storilnosti, tržni naravnosti in tekmovalnosti.

Sem pa kar skeptičen do splošnih možnosti prijaznega dela z otroki v naši (ali evropski) šoli. Šola je težko resnično prijazna, če ni taka družba. Specifična kultura (šola; družina) je namreč le del temeljne kulture (družbe). Do takega realnega razmišljanja me je pripeljal predvsem članek Dr. Janeza Bečaja z naslovom: Pomembno je biti uspešen. Ne moreš se namreč iti prijazne šole in vzgoje s srcem, če so tvoja končna pričakovanja naravnana le na rezultat, če se ne odpoveš prevelikim storilnostnim pričakovanjem do otrok. Slej ko prej padeš nazaj v star sistem. Prevrednotenje temeljnih vrednot je zato zelo pomembno. Idealizem JA, vendar z upoštevanjem realnih možnosti. Šola ni neka neodvisna institucija neodvisna od splošne družbene naravnosti.

Kljub temu pa so taka razmišljanja v naši družbi pravo olajšanje. Pomembneje od novih načinov, inovacij pa se mi zdi omogočanje ljudem, ki delajo neposredno z otroki, da lahko svobodno govorijo o svojih pričakovanjih, mislih, in čustvih v zvezi s svojih delom.

Prijazen pozdrav!

Zvone